★★★★★ Verschrikkelijk
★★★★★ Mager
★★★★★ Goed
★★★★★ Zeer goed
★★★★★ Fantastisch

Guy Van Vliet trekt zowat altijd als laatste de deur dicht na een musical of theaterstuk. Alleen een zomerse afternoon tea evenaart een avondje theater.

Wat is echt en wat niet? **In 'De vader' verdwaalt het publiek mee in het doolhof in het hoofd van een dementerende man.** Het martelende verlies van zekerheid door een genadeloze ziekte, alsof je er zelf bij bent.

Zo mooi dat het zeer doet

GUY VAN VLIET

Als André (Lucas Van den Eynde) alweer zijn horloge kwijt is, weet zijn dochter Anna (Marieke Dilles) hoe laat het is. André heeft dat besef helemaal niet. Hij ziet zichzelf nog altijd als de charmante, zelfbewuste en intelligente man die hij altijd was. "Ik kan nog heel goed mijn plan trekken", bezweert de ingenieur met stellige zekerheid. Nee, het is zijn dochter die zelf van alles vergeet, maar hem wel opzadelt met een ongewenste thuishulp. Maar de aimabele man blijkt ineens behoorlijk grofgebekt als hij weer een thuishulp buiten pest.

Vertwijfeling

Aan de nieuwe hulp maakt hij duidelijk hoe hij denkt over zijn dochter. De vergelijking met zijn andere dochter Elise kan ze alleszins niet doorstaan. "Elise zie ik veel liever dan haar, zij is een engel", bijt André hatelijk, terwijl Anna in elkaar krimpt. Stilaan sluipen echter de vertwijfeling en onzekerheid binnen, want hij wordt geconfronteerd met mensen die vertrouwd moeten zijn, maar die hij niet meer kan plaatsen. En woont hij nu nog in zijn appartement of bij zijn dochter? Is ze getrouwd, gescheiden of heeft ze een vriend? En waar is de andere dochter? "Zijt ge daar zeker van?", klinkt het telkens vragend als hij weer iets vaststelt dat niet lijkt te kloppen.

> **Door te opteren voor jongdementie komt het onder ogen zien van de realiteit des te steviger binnen**

Het maakt de trotse André opstandig, zeker als de thuishulp hem bemoedert. "Ik ben zo intelligent dat het me zelf verbaast, en jij behandelt me als achterlijk." Terwijl André een voortdurende strijd voert in zijn hoofd, weegt de onstuitbare ziekte op zijn omgeving. "Ik ben als een vreemde voor hem", stelt Anna vast. Troost is er niet, want haar partner drukt haar met de neus op de feiten: "Je zal eraan moeten wennen." Intussen brokkelt André verder af. Er zijn stemmingswisselingen, zijn karakter verandert. Hij verliest alle houvast en het begint bij hem te dagen: het sterke huis, de onwrikbare boom, begint het te begeven. "Het is alsof ik alle bladeren verlies."

'De vader' is een briljant geschreven stuk, en hoofdrolspeler Lucas Van den Eynde doet het alle eer aan. © ÉÉN ZEE

Twintig jaar jongere acteur

Het Vlaamse publiek kent *De vader* vooral van de verfilming met Anthony Hopkins. In de Vlaamse versie is met Lucas Van den Eynde gekozen voor een twintig jaar jongere acteur. Sinds *Restaurant misverstand* weten we meer dan vroeger dat dementie niet alleen iets voor stokoude mensen is. Door te opteren voor jongdementie komt het onder ogen zien van die realiteit des te steviger binnen. *De vader* is een briljant geschreven stuk, dat staat of valt met de hoofdrolspeler. Lucas Van den Eynde speelt het verval van André, van ijzersterke man tot een hoopje ellende, zo mooi dat het zeer doet.

Naast het sterke, onder de huid kruipende acteerwerk van de hele cast draagt de hele sfeerzetting bij tot het ongemakkelijke gevoel. Via het voortdurend verliezen van het horloge en het onbarmhartig wegtikken van de tijd. Door de kale muur op de achtergrond, zonder foto's of schilderijen, want het verleden lijkt gewist. En de sterke boom, die al zijn bladeren verliest terwijl het eigenlijk nog hoogzomer is. Tussen alle kommer en kwel is er ruimte voor humor, al is die tegelijk schrijnend en met de neus op de bedrieglijke feiten drukkend. Het integere beeld van een ongrijpbare ziekte zorgt voor een theaterbeleving die blijft nazinderen.

DE VADER
Door: Eén zee
Met: Lucas Van den Eynde, Marieke Dilles en Ann De Winne
Nog tot en met december op tournee door Vlaanderen
★★★★½